

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.586/2015/7.szám

A Kúria a dr. Boros György ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Jenőfi Márk jogtanácsos által képviselt alperes neve mint a Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága jogutódja (címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. május 28-án kelt 16.K.30.509/2014/25. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 16.K.30.509/2014/25. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - a lerótt 50.000 (ötvenezer) forinton túl, további 356.600 (háromszázötvenhatezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnél az adóhatóság 2008. szeptember-december, 2009. január-július és 2009. augusztus hónapokra általános forgalmi adó adónemben bevallások utólagos ellenőrzését végezte. Ennek eredményeképpen az alperes határozataival adóhiányt állapított meg, mely után adóbírság és késedelmi pótlék kiszabására is sor került. Mindkét vizsgált időszakban a R. Kft., az E. Kft. és a N. Bt. társaságok által kiállított számlákban szereplő általános forgalmi adó levonásának jogát vitatta el az adóhatóság. Megállapította, hogy a felperes valós gazdasági tevékenységet végzett különböző irodaházak munkálatainál, de az alvállalkozóként fent megjelölt gazdasági társaságok tevékenységét nem ismerte el valósnak. Valamennyi tényállás esetében széles körű bizonyítást folytatott le, megkereste és meghallgatta a fővállalkozók képviselőit, vizsgálta a fővállalkozók és a felperes között létrejött szerződések tartalmát, email-üzeneteinek másolatát, a

banki kivonatokat és ennek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a gazdasági társaságok a konyhatechnológiák kivitelezésében nem vehettek részt.

A jogerős határozatok ellen a felperes keresetet terjesztett elő, melyet az elsőfokú bíróság elutasított. A közigazgatási és a bírósági eljárás során meghallgatott tanúk vallomása alapján álláspontja az volt, hogy a felperes által befogadott számlák tartalmilag nem hitelesek, nem igazolható, hogy a fent említett három gazdasági társaság bármelyike munkát végzett volna a felperes részére. Hangsúlyozta, hogy Sz. A. feladatait munkaadó szervezetében dolgozva látta el, olyan tevékenységet végzett a felperes számára, amelyet mint munkavállaló volt köteles ellátni. A számlakibocsátó társaságok nem nyújtottak be olyan okiratot, amely a számla szerinti gazdasági események teljesítését a számlán szereplő felek között igazolná. Vizsgálta a készpénzes kiadási pénztárbizonylatokat is és megállapította, hogy az azokon átvevőként szereplő személy a felperes alkalmazásában álló alkalmazott volt. A számlák hitelességét Sz. A. nyilatkozata sem támasztotta alá. Az E. Kft. tekintetében pedig rögzítette, hogy B. Á. a vizsgált cég ügyvezetője B. E-nek, a felperesi tulajdonos-ügyvezető felesége volt, szoros kapcsolt vállalkozási viszonyban álltak, közös székhelyen működtek. A rendelkezésre álló dokumentumok a gazdasági eseménynek megtörténtét nem igazolták, a lefolytatott bizonyítás ennek megállapíthatóságát nem eredményezte. A B. Á. által végzett szakmai tanácsadás elvégzését semmilyen bizonylat, dokumentum nem támasztja alá. A bíróság utalt az áfalevonás jogát megteremtő általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 119. § (1) bekezdésére, 120. § a) pontjára, 127. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 15. § (3) bekezdésében foglaltakra és ezek figyelembevételével hangsúlyozta, hogy a felperes levonási jogát nem gyakorolhatta, mivel nem rendelkezett olyan, a gazdasági eseményeken alapuló számviteli bizonylatokkal, amelyek valós gazdasági esemény alapján kerültek volna kiállításra. Így az alperes jogszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a számlákra levonási jogot alapítani nem lehet. Ezen túlmenően ítéletében hosszan elemezte az Európai Bíróságnak a magyar ügyekben az áfalevonás jogával kapcsolatban kialakult gyakorlatát, a kellő körültekintés felperesi részről fennálló hiányát.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az eljárt bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára történő utasítása érdekében. Álláspontja szerint a bíróság ítéletében semmiféle tényszerű indokkal nem szolgált arra, hogy a gazdasági cselekmények miért nem történtek meg. Szolgai módon csupán átvette az adóhatóság minden tényt nélkülöző feltételezéseit, azok

összefüggéstelen indokolását. Olyan *legfelsőbb bírósági* ítéletre hivatkozik, amely a felperes számára elérhetetlen és az Európai Bíróság ítéleteire történő hivatkozásoknál is a szövegkörnyezetből kiragadott mondatokkal, az adóhatóság által sugalmazott értelmezés szerint kizárólag az adóhatóság érdekeit szolgálóan, a tényektől elvonatkoztatva tesz indokolás címszóval idézeteket. Figyelmen kívül hagyta az adózó által becsatolt minden iratot, azok tartalmát és indokolásában a per során felvett tanúvallomásokat nem a jegyzőkönyvben szereplő tartalommal jeleníti meg ezzel megsértve a tisztességes eljáráshoz való jogot. Kifogásolta, hogy a bíróság megtagadta a kevés szakmai tapasztalattal rendelkező és hiányos szakmai tudással felvértezett vizsgálatot végző adóellenőr tanúkenti megidézését, holott általa bizonyítható lett volna, hogy a vizsgálat a valóságban minden objektivitást nélkülözött. Hangsúlyozta, hogy a bíróság olyan hiányosságokat rótt a felperes terhére, amely az Európai Unió Bíróságának ítéletei alapján nem tartozott ellenőrzési kötelezettsége köré (munka végzéséhez szükséges létszám, tárgyi feltétel ellenőrzése). A számlák megfeleltek az irányadó jogszabályi követelményeknek, azok formai hibában nem szenvedtek. A felperes és az E. Kft. viszonylatában pedig hangsúlyozta, hogy az adóhatóság nem igazolta, hogy bármiféle adócsalás történt volna, hiszen itt az adó bevallása és megfizetése a másik fél részéről maradéktalanul megtörtént. Az pedig, hogy a két kft. ügyvezetője között házassági jogviszony áll fenn, még nem jelenti a tanácsadási jogviszony hiányát. Önmagában az a körülmény, hogy a felperesi megbízók nem értesültek az E. Kft. munkájáról még nem jelenti a tanácsadási tevékenység valótlanosságát. Hivatkozott a perben tanúként meghallgatott N-né V. E. nyilatkozatára, aki a két kft. közötti jogviszony létrejöttét és megvalósulását egyértelműen alátámasztotta. Kifogásolta annak az adóhatósági érvelésnek az elfogadását, hogy B. Á. - miután a felperesi kft. tagja is volt - köteles lett volna tanácsait tagi jogviszonya alapján megtenni. Kiemelte, hogy a magyar bírói joggyakorlat és az európai bírósági joggyakorlat szerint az adóhatóság köteles objektív körülmények alapján bizonyítani a jogosulatlan adóelőny szerzésére irányuló tudatos, szándékos adókijátszást. Ezzel szemben bizonyítási kötelezettségének az adóhatóság sem a vizsgálat, sem a bírósági eljárás időszaka alatt nem tett eleget. A másik két gazdasági társasággal kapcsolatos megállapításokat is vitatta felülvizsgálati kérelmében részletezve, hogy az adóhatóság milyen ellenőrzési cselekményeket végzett, és mely hamis tényekből vont le következtetést. Felülvizsgálati kérelméhez csatolta a vizsgálati jegyzőkönyvekre tett felperesi észrevételt is, és kérte ennek figyelembevételét.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria a Pp. 272. § (2) és 275. § (2) bekezdéseinek megfelelően a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között, az ott megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül. A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján döntött.

A Kúria nem találta alaposnak azt a felülvizsgálati előadást, hogy az ítélet szakszerűtlen, egyes határozati részeket az ügy összefüggéséből kiragad. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványait, ily módon a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésére figyelemmel a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint helyesen állapította meg, hogy a kereset nem alapos. Mindhárom gazdasági társaság esetében részletes tényállás került megállapításra, ez a részletes tényállás bizonyítékokra alapozva tartalmazza azt a megállapítást, hogy közvetlen közreműködés egyetlen projektben sem volt kimutatható. Vizsgálta Sz. A. szerepét, mérlegelte munkavállalói minőségét és helytállónan állapította meg, hogy alkalmazotti státusa okán ebben a minőségében, nem pedig a számlákban foglalt módon valószínűsítette meg tevékenységét. Ezeket a megállapításokat a felülvizsgálati kérelemben foglaltak nem tudták kétségesse tenni. Utal a Kúria arra, hogy jogszabálysértést a rögzített tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg. Ilyen jogsértést azonban a Kúria nem tárt fel.

Az E. Kft. számla kibocsátása kapcsán a Kúria rögzíti, hogy a két gazdasági társaság közötti szoros tulajdonosi kapcsolat nem menti fel a társaságokat az alól, hogy a közöttük létrejött gazdasági kapcsolatot átlátható, mindenki által követhető módon dokumentálják. A tanácsadás tényleges teljesítését a perben meghallgatott könyvelő tanúvallomása sem tudta alátámasztani. A teljesítést ténylegesen igazoló dokumentumok hiányában pedig a rendezett költségvetési kapcsolat sem alapozza meg a számlában foglalt áfalevonás gyakorlását.

Az elsőfokú bíróság a felperesi érveléssel ellentétben helytálló indokát adta annak, hogy miért nem fogadható el az Európai Unió Bíróságának ítéleteiben kifejtett jogértelmezésre és joggyakorlatra való hivatkozást a kereseti kérelem alátámasztásaként. A Kúria az elsőfokú bírósággal egyezően rögzíti azt is, hogy a felperes a közigazgatási és a peres eljárás során sem tudta alátámasztani a vitatott számlák tartalmi hitelességére vonatkozó előadását.

Az alperes nem hárította át a felperesre bizonyítási

kötelezettségét, hanem az Art. 97. §-ában meghatározott tényállás feltárási és bizonyítási kötelezettségének megfelelően járt el.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán a lerótt 50.000 forinton felül meg nem fizetett felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2016. március 10.

***dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk.
előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró***